

Referaten

RUBRIEK 1. Algemeen (vereenigingswezen, onderwijs, onderzoekswezen, monografieën, enz.).

Prof. Dr. Richard Lang. † Redactioneel. Allg. F. u. J. Z. 11, 329, 1935.

Prof. Lang, 19 April 1935 overleden, was werkzaam aan de universiteit te München en voorzitter van het bodemkundig instituut van het Beiersche boschbouwproefstation. In 1927 werd Lang als opvolger van den bekenden Raman aan de universiteit te München benoemd. Ook in de Allg. F. u. J. Z. verschenen van den op 52-jarigen leeftijd overleden geleerde verschillende artikelen. P. D.

RUBRIEK 2. Grond en klimaat (waaronder bemesting en microbiologie).

Beziehungen zwischen dem Nährstoffgehalt des Bodens unter besonderer Berücksichtigung von Kalk und Magnesia und dem Nährstoffbedarf unserer Hauptholzarten. Richard Lang, München. Allg. F. u. J. Z. 11, 330—336, 1935.

De laatste tientallen jaren heeft het onderzoek van den rijkdom aan voedingsstoffen der gronden eenerzijds en het gehalte aan aschbestanddeelen der planten anderzijds een groote vlucht genomen. In verband hiermede is de vraag gesteld, in hoeverre betrekkingen tusschen beide bestaan.

Schrijver staat in het bijzonder stil bij het kalk- en magnesiagehalte van den grond en den groei der houtsoorten.

Op gronden waarin het magnesiagehalte het kalkgehalte overtreft, kunnen verschillende houtsoorten, zoowel lariks als den, beuk en eik en ook andere, een uitstekenden groei vertoonen.

Albert meent, dat bij den lariks zekere betrekkingen bestaan tusschen planten en chemische bodemgesteldheid, dat n.l. de door hem beschreven aanwas van den lariks uit Oost-Pommeren met een buitengewone behoefte aan magnesia, aan het hooge magnesium gehalte van de Pommerensche diluviale gronden toegeschreven moet worden.

Lang vestigt er de aandacht op, dat magnesia gebonden aan koolzuur, ongeveer 70 maal zoo oplosbaar is als koolzure kalk en het opnemen uit den grond van magnesia naar verhouding hooger zal zijn en het gehalte aan opneembare kalk licht zal kunnen bereiken of overtreffen.

Verscheidene analyses van gronden en hout verduidelijken den tekst. P. D.

RUBRIEK 3. Houtteelt (waaronder biologie der houtgewassen, systematiek en zaadteelt).

Nochmals die Schlitzer Lärche. Dr. R. Schober.

Nochmals die Tiroler Lärche in Schlitz. Prof. Dr. Münch. Allg. F. u. J. Z. 11, 336—345, 1935.

Dr. Schober is het niet eens met een reeds vroeger in dit tijdschrift verschenen publicatie van Prof. Münch over de herkomst der Schlit-

zer Lärche. Hij verdedigt — toegelicht met overzichten — uitvoerig zijn meening, waarna Prof. Münch in een aansluitend artikel van repliek dient. P. D.

Le Douglas et les gelées printanières. E. R. Chronique Forestière. Bull. S. C. F. de Belg., 12, 526—527, 1935.

De Douglas in België heeft in de jeugd vaak veel te lijden van voorjaarsvorsten, vooral op open terreinen. Daarom wordt aangeraden deze soort steeds te planten onder bovenscherm.

De eerste 3 of 4 jaren na het planten kan de Douglas ook vrij veel bovenschaduw verdragen. Indien er geen natuurlijk scherm van oudere boomen aanwezig is, moet een loofhoutscherm worden aangebracht. De els is hiervoor bijzonder geschikt (2-jarige planten op onderlinge afstanden van 1,50 m).

Deze elzenbeplanting moet twee jaren vóór den Douglas worden aangebracht, want het gaat juist om de beschutting gedurende de eerste jaren na het planten. G. H.

RUBRIEK 4. Boschbescherming (waaronder natuurbescherming en jacht).

La maladie de l'Orme en Belgique. M. Boudru. Bull. S. C. Belg., 12, 508—522, 1935.

Sedert 1919 woedt in België de iepenziekte *Ceratostommella* (*Graphium*) *ulmi* (Schwarz) Buisman en zij neemt steeds in intensiteit toe. Middelen ter voorkoming of genezing zijn nog steeds niet gevonden. Boudru is van meening, dat de proeven met het in den stam of in de takken inbrengen van antiseptica (groene malachiet, Sunoxol, Chinosol in oplossingen van 1:20.000 en zwakker) nog dienen te worden voortgezet, daar deze behandeling weinig kost en de mogelijkheid bestaat, dat zij eenigszins curatief werkt. Préventief werkt zij in ieder geval niet. Daarvoor moet de Hollandsche methode worden toegepast, n.l. het zoeken naar resistente variëteiten of clonen. Uit de hierover in Nederland genomen proeven is de buitengewone gevoeligheid van de Amerikaanse iepen reeds gebleken, alsmede de vatbaarheid van al onze Europeesche variëteiten en de resistentie van vele Aziatische variëteiten, waaronder vooral van belang is *Ulmus pumila*.

Ook bestaan er onder de populatie van onzen Europeeschen iep typen of individuen van voldoende resistentie om hiervan voort te kweken. In deze laatste richting zal vooral verder moeten worden gewerkt, daar volgens de Hollandsche auteurs die Aziatische rassen verschillende eigenschappen bezitten, die hen minder geschikt maken, als onvolkomen aanpassing aan ons klimaat, minder goeden groei en afmetingen, onbekendheid van het hout, moeilijk te enten op onze inlandsche vormen, enz.

De studie van deze Aziatische variëteiten is echter nog niet afgesloten. Anderen oordeelen er weer anders over. Zoo is in Italië Ansaloni Arturo een warm propagandist van *Ulmus pumila*, waarvan hij mededeelt, dat deze volledig immuun is, snel en goed groeit en geheel is aangepast aan het klimaat in Italië. G. H.

Faunabescherming in Amerika. Ir. F. J. Appelman. Tectona 11/12, 933—939, 1935.

Aan een artikel van Dr. J. C. Phillips getiteld „Some remarks on the American game protective systeem and its limitations” voorkomende in het Journal of the Society for the preservation of the fauna of the Empire, deel XXV, Mei 1935, zijn verschillende gegevens ontleend.

De eigendom van het wild in de Vereenigde Staten van Amerika berust bij de samenstellende deelen en niet bij de centrale regeering, het-

geen tot groote moeilijkheden en veel strijd aanleiding geeft. Alle baten en kosten (verzorging, politie), welke op de fauna-bescherming betrekking hebben, komen ten bate, c.g. ten laste, der betrokken staten en de landeigenaren hebben ten aanzien van het wild geen enkel privilege. Als regel wordt van de veronderstelling uitgegaan, dat er altijd en voor iedereen wild genoeg zal zijn, om te jagen; de vrije Amerikanen hebben altijd gewerkt op vrije jacht voor iedereen. Door Dr. Phillips wordt de vleeschwaarde van het jaarlijks afschot op 190 miljoen dollar geschat, de inkomsten uit jachtakten op 10 miljoen dollar en de totale waarde van het jachtvermaak op één biljoen dollar 's jaars.

In 1913 heeft de centrale regeering alle regelingen der jacht op trek-wild en de bescherming der niet jaagbare trekfauna aan zich getrokken en deze materie ondergebracht bij het bureau voor „biological survey”. Maar ook verschillende departementen spreken een woordje mee; zoo heeft binnenlandsche zaken 1.750.000 ha natuurmonumenten in beheer; maar ook handel, marine en oorlog komen er bij te pas. De afdeling boschwezen van het departement van landbouw heeft 43 miljoen ha bosch onder zijn beheer en volgens Dr. Phillips zou het wild in 's lands bosschen in eigendom van het boschwezen moeten komen, hetgeen door sommige staten reeds werd gedaan.

Zooals de toestand nu is, ligt de faunabescherming in Amerika voor 85% in handen van de afzonderlijke staten en slechts voor 15% in die van de centrale regeering, met alle nadeelen daaraan verbonden.

Schrijver maakt daarna een korte vergelijking met den toestand in Nederlandsch Indië en slaakt de verzuchting, dat de bureaucratie oorzaak is, dat sommige van de beste en meest deskundige natuurbeschermers de goede zaak den rug toegekeerd hebben, omdat zij haar onder de huidige omstandigheden hopeloos achten.

F. W. S.

Ziekten en plagen der Europeesche kulturen (in 1933). Boschkultuur. Dr. L. G. E. Kalshoven en Dr. H. R. A. Muller. Tectona 11/12, 951—953, 1935. Overgenomen uit Mededeelingen van het Instituut voor plantenziekten. nr. 84. 1935.

Achtereenvolgens worden besproken de waargenomen ziekten en plagen in de djatibosschen, de wildhoutbosschen op Java en de bosschen op de Buitengewesten. Het aantal waarnemingen neemt geleidelijk toe, maar bijzondere moeilijkheden of groote schade deden zich niet voor.

F. W. S.

Iets over olifanten. Ir. F. W. Rappard. Tectona. 11/12, 927—932, 1935.

Naar aanleiding van het waarnemen van een kudde van 21 olifanten, die op een grooten autoweg, welke een gebergteboschreserve in Benkoelen (Sumatra) snijdt, overnacht hadden en daarna in het bosch langs den weg en vandaar verder trokken, deelt schrijver enkele gegevens mede, die van belang zijn voor de bestemming van wildreservaten. Voor de bescherming van olifanten acht hij noodig rekening te houden met het beloop van den trekweg van die dieren, met het tijdstip van den trek, met de snelheid van het trekken, met de grootte van de trekkende kuddes, met de schade aangericht op den trek langs bewoonde en bebouwde streken en met de verlegging der bestaande trekwegen.

F. W. S.

RUBRIEK 5. Boschexploitatie (waaronder technologie).

Bestimmung der Zahl und der Lage der verwachsenen Äste der Buche nach den Spuren auf der Rinde. G. Jaroschenko. F. arch. 21, 357—359, 1935.

Bij de beuk laat iedere afgestorven en afgestooten tak een spoor na,

dat gedurende het geheele leven van den boom zichtbaar blijft. Het bestaat uit het eigenlijke lidteeken, ter plaatse waar de tak heeft gezeten, met de ter weerszijden van de tak aanzet voorkomende schorsplooi, de z.g. „Chineezensnor”. Bij het dikker worden van den stam neemt het oorspronkelijk ronde lidteeken een ovale vorm aan en wordt de hoek die de beide „snor”-einden maken stomper.

De vorm der lidteekens kan dus aanwijzingen geven aangaande de kwaliteit van het hout. „Snorren” met scherpe hoek en breede lidteekens wijzen op kortgeleden afgevallen dikke takken en mindere kwaliteit beukenhout. de H.

Neue Arbeiten auf dem Gebiete der Lebendharzung. H. J. Loycke. F. arch. 21, 349—356, 1935.

Ongeveer de helft van de in Duitschland verbruikte hoeveelheid hars wordt ingevoerd. Vandaar, dat ook op dit gebied getracht wordt zich onafhankelijk te maken van het buitenland, door de binnenlandsche productie te vergrooten. Men heeft daartoe veel aandacht besteed aan de opleiding van goed geschoold personeel onder leiding van de Harzabteilung des Institutes für forstliche Arbeitswissenschaft. Veel aandacht werd besteed aan de methode van werken en aan de hierbij te gebruiken werktuigen. Vermeldingswaard is de methode van Prof. Dr. Hesseland, volgens welke met behulp van chemische middelen de harsvloeïing wordt opgewekt. De winning van hars, voorkomend bij door het wild beschadigde fijnsparren, kan eerst niet onbeteekenende hoeveelheid opleveren, ofschoon aan de verwerking bijzondere moeilijkheden verbonden zijn, die nog nader in studie worden genomen. de H.

RUBRIEK 6. Boschhuishoudkunde (waaronder beheer, handel, recht, wetgeving en arbeid).

Forstliches Artgesetz und Forstflanzenzüchtung. J. Busse. Silva, 43, 337—340, 1935.

Ofschoon de Deutsche Veredelingswet der houtgewassen van 13 Dec. 1934 de uitroeiing van alle opstanden en boomen van slecht ras vóór zekeren, nog vast te stellen, datum gebiedt, zal na dien datum zeer zeker de ideale toestand nog niet zijn bereikt en zullen de overblijvende opstanden en boomen nog geenszins automatisch het certificaat „gewaarborgd ras” verdienen. De bastaardeering der soorten is immers zoo ver voortgeschreden, dat vrijwel geen enkele boom of opstand homozygoot in zijn goede eigenschappen is. Van de overblijvende goede bastaarden zullen dus bij kruising steeds weer slechte exemplaren uitmenden, immers slechts wanneer alle goede eigenschappen recessief zouden zijn, zouden na den voorgestelden kap alléén nog maar homozygote goede exemplaren overblijven, zou dus de ideale toestand inderdaad geschapen zijn. Maar bij dominante goede eigenschappen zullen bij kruising weer 25% homozygote slechten kunnen optreden. Onafgebroken selectie moet dus het parool blijven. Voortdurende selectie vermindert de mogelijkheid van slechte combinaties meer en meer. Niettemin beteekent de bovengenoemde wet ook in het tweede geval (goede eigenschap dominant) een grooten sprong vooruit. Immers de kruising van homozygote slechten onderling, welke weer 100% slechten zou leveren, alsmede de kruising van heterozygote goeden met homozygote slechten, welke 50% slechten zou leveren zijn onmogelijk gemaakt door de uitroeiing der homozygote slechten.

(Herplaatst wegens misstelling).

A. B.

Braendefyringsspørgsmaalet i Sverige. Nils Telander. Dansk Sk. T. 12, 612—619, 1935.

Bij de tegenwoordige lage houtprijzen geraakte de afzet van dunningshout in Zweden in den knel. In vroeger jaren werd dit hout grotendeels verwerkt tot houtschool, doch nu in de ijzerindustrie een procedé wordt gevolgd, waarbij houtschool is teruggedrongen is de afzet van houtschool tot een minimum teruggelopen. Uit den aard der zaak vonden deze kleinere sortimenten in Zweden, waar van ouds met hout werd gestookt, afzet als brandhout.

Het meer en meer ingang vinden van de centrale verwarming heeft echter veel afbreuk gedaan aan de afzetmogelijkheden van brandhout. Hoezeer dit het geval is kan het beste afgeleid worden uit het grootere cokesverbruik. Bedroeg het cokesverbruik in 1921 ongeveer 250.000 ton; in 1931, dus slechts tien jaar later, was het verbruik aan cokes zes maal zoo groot.

Ten einde verbetering te brengen in deze voor een land als Zweden, dat toch in hoofdzaak van zijne houtproductie leeft, zoo ongunstige toestanden is in 1930 door de regeering een commissie ingesteld. Deze commissie is begonnen aanwijzingen samen te stellen voor de wereldwijze tot brandhoutgebruik van de voor cokes ingerichte ketels der centrale verwarmingen. Reeds een jaar later kon zij een handleiding tot dit doel het licht doen zien. Desondanks waren de perspectieven voor de toekomst onvoldoende, zoodat zij ook proefnemingen liet verrichten voor constructie van ketels, welke alleen voor brandhout geschikt zijn. Het gevolg van deze proeven was, dat reeds korten tijd daarna meerdere typen van dergelijke ketels in den handel kwamen. Deze vonden hoe langer hoe meer ingang, doordat bij den prijs f1.85 per sm brandhout en ongeveer f14.65 per ton cokes het gebruik van brandhout voordeliger was, ondanks de hoogere aanschaffingsprijs van den ketel.

Door het voorgaan van staats- en openbare instellingen, alsmede enkele regeeringssteunmaatregelen bij de vervanging van cokesinstallaties door brandhoutketels, veroverd het brandhout thans zoo langzamerhand haar oude plaats terug. Alleen reeds bij de staatsinstellingen werd in het seizoen 1933—'34 325.000 sm of wel driemaal zoo veel brandhout verbruikt dan in de jaren 1930—'32. Dank zij de krachtige propaganda is het verbruik aan brandhout in Zweden reeds met 700.000 sm toegenomen.

L. G.

Braendefyring i Centralvarmeanlaeg. Handelsministeriets Bøgetraendvalg. Dansk Sk. T. 12, 620—622, 1935.

Ook in Denemarken is het vraagstuk van de vergrooting van het brandhoutverbruik onder de oogen gezien. Men hoopt, dat het fonds tot ondersteuning van aanleg van centrale verwarmingen met brandhout reeds begin 1936 in werking zal treden. Een der belangrijkste zorgen is daarbij wel, dat de consument het door hem benodigde brandhout ten alle tijde en zonder moeite kan betrekken. Alle boscheigenaren wordt daarom aanbevolen het brandhout in gestandiseerde afmetingen op te werken. In het Technologische Instituut waren reeds eerder proefnemingen gedaan, ten einde de fabrikanten aanwijzingen te kunnen verstrekken bij de constructie van voor beukenbrandhout geschikte ketels. Deze proefnemingen zijn nu afgesloten en op het oogenblik zijn reeds vele typen in den handel, zoowel voor industrieele als particuliere doeleinden.

Ten gerieve van diegenen, die hun centrale verwarming voor gebruik van brandhout wenschen in te richten, heeft de regeeringscommissie het sortiment „Centraalbrandhout” ingevoerd. Het sortiment A omvat ongekloofd industriehout, het sortiment B gekloofd industriehout (A en B beuk en ander loofhout), het sortiment C hout van bergden dikker dan 5 cm, het sortiment D dikker dan 12 cm, doch gekloofd hout van fijnspar en het sortiment E dunner ongekloofd hout van fijnspar. De lengtematen zullen voorloopig worden vastgesteld op 62 en 31 cm; een Deensche el en een halve Deensche el.

Aangezien de brandhoutprijs zich regelt naar de cokesprijzen, ligt het in het voornemen van de commissie de geldende dagprijs van cokes in de couranten te doen opnemen.

Voor de vaststelling van den brandhoutprijs kan gebruik worden gemaakt van het onderstaande overzicht :

Sortiment centraal brandhout	Gewicht in kg per sm	Omrekenings-facturen t.ó.v. verbr.waarde		Vervoer- kosten bin- nen 3 km incl. afladen per sm	Vervoer- kosten per sm per km boven 3 km
		van sm ton	op van sm op hl		
A	475	0,24	5,2	1,45 kr.	0,25 kr.
B	400	0,20	4,4	1,20 „	0,20 „
C	380	0,20	4,2	1,10 „	0,18 „
D	375	0,19	4,1	1,10 „	0,18 „
E	325	0,17	3,6	1,00 „	0,18 „

Hierbij is gerekend op 3400 cal. per kg brandhout en 6500 cal. per kg cokes, terwijl 1 ton cokes op 22 hl is gesteld.

Bedraagt de cokesprijs 39 Deensche kronen of wel ongeveer f 12,65 per ton, dan kan de boschbezitter voor sortiment C slechts concurreren, indien de prijs van het brandhout beneden $0,20 \times 39 = 7,8$ kr. of f 2,55 per sm blijft. Is de plaats van aflevering op bv. 10 km afstand gelegen, dan bedragen de vervoerkosten volgens bovenstaand schema $1,10 + 7 \times 0,18 = 2,36$ kr., zoodat als netto-opbrengst hoogstens 5,44 kr. of f 1,77 per sm overblijft.

L. G.

Houtskool contra benzine. v. Gr. (oewoud). Tectona 11/12. 947—948, 1935.

Naar aanleiding van een propagandatocht van 600 km door Europa van den Italiaan Prof. Ferragute worden enkele mededeelingen gedaan. Schrijver wijst er op, dat enkele proefritten in het Rembangsche en Malangsche reeds hebben aangetoond, dat onder gunstige omstandigheden de motoren op houtskoolgas kunnen loopen. Deze vinding lijdt echter nog aan allerlei kinderziekten, zoodat de toekomst moet uitmaken, of ze van praktische waarde zal zijn.

F. W. S.

Het boschbouwproefstation en de houtvesterijen. A. E. J. Bruinsma. Tectona 11/12, 940—945, 1935.

Waar de eerste houtvesterijen technisch en geldelijk een volledig succes zijn geweest, wordt het betreurd, dat geleidelijk van het vroeger gestelde ideaal, om houtvesterijen van 4000 à 6000 ha door een houtvester te doen beheeren, is teruggekomen en tegenwoordig aan een houtvester een oppervlakte van 20.000 à 30.000 ha in beheer wordt gegeven. Volgens schrijvers meening is zoodoende een behoorlijk intensief beheer onmogelijk geworden. Er wordt voorgesteld om 3 of 4 van de oudste houtvesterijen van eerstgenoemde oppervlakte weer afzonderlijk deskundig te doen beheeren en om deze onder oppertoezicht te brengen van het boschbouwproefstation. Dat men van het vroegere beginsel, om kleine houtvesterijen afzonderlijk te doen beheeren is teruggekomen, wordt toegeschreven aan te eenzijdige theoretische opleiding der houtvesters. (Op het laatste boschbouwkundig kongres werd de klacht naar voren gebracht, dat de tegenwoordige opleiding de houtvesters te veel tot boschloopers vormde. Ref.). De proefhoutvesterijen zouden als voorbeeld moeten dienen, hoe het beheer moet worden gevoerd, om de beste uitkomsten te verkrijgen. De beheerders zouden moeten worden gekozen uit hen, die zich daarvoor beschikbaar stellen en waarbij in de eerste plaats gelet moet worden op hun liefde voor het bosch.

De redactie van *Tectona* teekent hierbij aan, dat de schrijver ter zake verkeerd is ingelicht. De geleidelijke vergrooting der beheerseenheden ging steeds gepaard met verzet van de zijde der houtvesters, maar de economische ontwikkeling van Indië en van het boschwezen gaf hierbij den doorslag.

Ten aanzien van de proefhoutvesterijen onder oppertoezicht van het boschbouwproefstation wordt opgemerkt, dat de belangrijkste vraagstukken voor den djarente klaarheid zijn gebracht en dat de overige zeer urgent zijn. Daarentegen vragen de gebergtebosschen en de bosschen der Buitengewesten de volle aandacht van het boschbouwproefstation.

F. W. S.

RUBRIEK 8. Boschgeschiedenis (waaronder beschrijvingen van bedrijven).

The Dawn of Conservation, Redactional. American Forests.
9, 446—449, 1935.

Aanvankelijk bestond geen behoefte aan waardeering van bosch in Amerika, doch reeds omstreeks 1750 begon plaatselijk het gemis aan bosch zich te doen gevoelen. William Penn had de komende bezwaren reeds voorzien en belangrijk is dan ook de door hem in het leven geroepen verordening van 1681, die inhield, dat bij de voortschrijdende ontginning der maagdelijke bosschen van elke 5 acres één als bosch bewaard moest blijven. Effect heeft deze verordening niet meer dan voorbijgaand gehad.

Pas in 1828 kwam een nieuwe poging om tot doelbewuste houtcultuur te komen. President John Quincy Adams maakte zich ongerust over de voorziening van het scheepsbouwbedrijf met eikenhout van de „live oak” (*Quercus virginiana* Mill.). Na een inventarisatie der eikenbosschen langs de kust van Georgia, Florida en Nord Carolina reeserveerde hij 30.000 acres op het eiland Santa Rosa, waar reeds veel jong eikenhout op voorkwam, waar de dunning werd geregeld, en waar naast dit jonge bosch nieuwe culturen — eerst bij wijze van proef — zouden worden aangelegd. De volgende president echter staakte dit nauwelijks goed begonnen werk reeds in 1831; zijn voorganger was zijn tijd te ver vooruit geweest.

De houtroof snelde voort over het land, totbad uit den tijd der zaak hoe langer hoe meer stemmen opgingen tot behoud van het bosch. In 1873 wees „the American Association for the Advancement of Science” op instigatie van Dr. Franklin B. Hough, het Congres, zoowel als de staten, op de noodzakelijkheid van wettelijke bescherming der bosschen. Op 10 September 1875 richtte Dr. John A. Warder in Chicago „The American Forestry Association” op met de wil boschbouw en houtteelt te bevorderen. En hiermede was de weg gebaad tot het doel. Reeds in 1873 werd de medewerking van het congres verkregen en werden de eerste leiders aangesteld.

Het goede voorbeeld werd gegeven door den staat New-York, die in 1825 de eerste staatsbosschen stichtte in de Adirondacks, welk in 1869 tot natuurreservaat werden verklaard. De staten California, Colorado en Ohio volgden dit voorbeeld door het oprichten van boschbouwdepartementen, doch deze hebben slechts enkele jaren bestaan.

Hiernaast staat nog een beweging van 1872 van Sterling Morton uit Nebraska, die daar een soort jaarlijks terugkerende boomplantdag organiseerde, ten einde de aanplant van boomen in the Great American Desert te bevorderen om het eentonige landbouw-landschap aan te kleeden. Deze poging is met veel succes bekrond. Van 1893—1896 was Sterling Morton voorzitter van de American Forest Association.

Om nu tot de Vereenigde Staten terug te keeren: in 1886 werd als boschbouwkundig hoofd aan het Departement van Landbouw Dr. Ber-

nard E. Fernow geplaatst, tevens secretaris van de American Forestry Association. Onder diens leiding begon een nationale campagne voor den boschbouw, waarvan hoofdzaak was de poging tot het verkrijgen van door het congres reserveeren van productiebosch en dit onder boschbouwkundige leiding te plaatsen. In 1891 werd het besluit tot reserveering genomen en werd het eerste bekende reservaat opgericht: „Yellowstone National Park Timberland Reserve”, maar zonder de verlangde boschbouwkundige leiding. In 1896 kreeg „the National Academy of Science” een en ander ter bestudeering en het advies, onder leiding van den bekenden dendroloog Charles S. Sargent van Harvard University uitgebracht, leidde in 1897 in principe tot het uiteindelijk gestelde doel. De uitvoering liet echter nog op zich wachten, daar de taak te groot werd geacht. Het boschbeheer werd gesteld onder Binnenlandsche Zaken, waaraan geen houtvesterscorps was verbonden.

Dr. Fernow met zijn tien mannen groot corps, werd al spoedig bevorderd tot hoofd van een afdeeling boschbouw, die zich op grooter schaal kon gaan organiseren. Het corps groeide in 7 jaar tot ruim 800 man, waaronder veel gestudeerden, die hun opleiding hadden gevonden aan de nieuw opgerichte scholen te Biltmore, Cornell en Yale. Het werk van het in 1901 opgerichte Bureau of Forestry bestond in die jaren uit velerlei onderdeelen, zooals het maken van plannen voor particuliere boschbezitters, boschaanleg en onderzoek. Inmiddels had Theodore Roosevelt nog een poging gedaan om het houtvesterscorps aan de eigen bosschen te verbinden, doch deze poging mislukte. Eindelijk werd in 1905 alle boschbouwwerk gebracht onder „Landbouw” na de druk van een daartoe gehouden groot boschbouwcongres van de American Forestry Association. Het Bureau of Forestry werd tot Forest Service en de bosschen kregen de naam van National Forests. F. B.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad 11 Januari 1936.

CONTINGENTEERING VAN TRIPLEX-HOUT.

Wetsontwerp ingediend.

Ingediend is een wetsontwerp inzake regeling van den invoer van triplexhout. Bij K. B. van 10 December 1935 is de invoer van triplex en multiplex, met uitzondering van elzen-, berken-, of oregon triplex en multiplex voor het tijdvak van 1 December 1935 tot 1 April 1936, aan beperkende bepalingen onderworpen.

De invoer gedurende de laatste jaren der soorten triplex, welke hier te lande worden vervaardigd, vertoont het volgende beeld: invoer in tonnen: 1931 2209; 1932 2035; 1933 2637; 1934 2434; 1 Jan.—1 Nov. 1934 2137; 1 Jan. 1935—1 Nov. 1935 2170.

De niet onbelangrijke stijging van den invoer, welke na 1932 is opgetreden, heeft te grooter beteekenis, aangezien de binnenlandsche afzet der Nederlandsche industrie is gedaald. Bovendien is de vroeger zoo belangrijke uitvoer van den voornaamsten Nederlandschen producent vrijwel geheel teniet gegaan. Een en ander bracht een aanzienlijke vermindering der werkgelegenheid mede.

Voorts wijst de Minister van Handel, Nijverheid en Scheepvaart er op, dat deze contingentieering geen groote belemmeringen voor handel en verbruikers medebrengt, zulks aangezien de import van thans gecontingenteerde soorten in 1934 naar het gewicht niet meer dan circa 8% van den totalen invoer van triplex uitmaakte. Het contingentieeringspercentage werd vastgesteld op 50% van een derde van het gewicht, ingevoerd in 1934.